

РЕШЕНИЕ

№ 36879

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5195** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Й. М. М., чрез адв. Л. П. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-2022862/12.04.2026г. с правно основание по чл.171, т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР Х., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал.3 от ЗДвП до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, поради издаването ѝ в противоречие с материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. С депозирана писмена молба, процесуалният му представител е заявил, че поддържа изложените в жалбата доводи.Претендира разноски съобразно представен списък.

Ответникът по делото не се явява и не се представлява. В писмо, депозирано с цялата административна преписка, началникът на РУ Д., който не е страна по делото, е изразил становище жалбата да не бъде уважавана.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 12.04.2026г. срещу Й. М. М. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 4501502 за това, че на същата дата, около 16.25 часа, по ул.Хасковска, [населено място], е управлявала лек автомобил Ф. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на трето лице, за който е установено, че е със служебно прекратена регистрация на 02.09.2025г. на основание чл.143, ал.10 ЗДвП, поради несклучена задължителна застраховка „гражданска отговорност“. Горните обстоятелства са установени при извършена на водача полицейска проверка.

Представена е докладна записка №212/11.05.2026г., от която се извежда, че лекият автомобил Ф. с ДК [рег.номер на МПС] , е с прекратена регистрация на 02.09.2025г. с посочено основание „прекратяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП поради несклучена застраховка „Гражданска отговорност“.

С Мотивирана резолюция № 26-0254-П. от 12.04.2026г. на началник РУ, ОДМВР Х., административнонаказателното производство по акта за установяване на административно нарушение GA № GA № 4501502 от 12.04.2026г. е прекратено на основание чл.345, ал.2 от НК.

Въз основа на съставения АУАН № GA № 4501502 от 12.04.2026г. е издадена ЗППАМ GRAM-2022862/12.04.2026г., издадена от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР Х., с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от шест месеца.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадени от материално и териториално компетентен орган.

ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържат фактически и правни основания за прилагане на съответната принудителна административна мярка.

С оспорената заповед, издадена на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца“, поради управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП. В деня на издаването на оспорената заповед административнонаказателното производство, образувано със съставянето на съответния АУАН, е прекратено с Мотивирана резолюция № 26-0254-П. от 12.04.2026г. на

началник РУ, ОДМВР Х., като прекратяването е на основание чл.345, ал.2 от НК.

Приложимата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП изрично свързва продължителността на принудителната административна мярка с „решаване въпроса за отговорността“, като същата е приложима по отношение на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Следователно, релевантният за действието на ПАМ въпрос за отговорността не е въпросът за евентуална друга, различна от административнонаказателната отговорност, а именно въпросът за отговорността на водача за нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, послужило като основание за прилагане на мярката.

С прекратяването на образуваното административнонаказателно производство е преустановено производството, в рамките на което е следвало да бъде реализирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Независимо от основаниято, на което е прекратено производството, по него вече не е налице висящ въпрос относно реализирането на административнонаказателна отговорност за посоченото нарушение. Именно поради това законодателят е определил действието на ПАМ не с фиксиран шестмесечен срок, а с променлив срок – „до решаване въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца“. Шестмесечният срок представлява единствено максимална времева граница, но не означава, че мярката следва да продължи автоматично до изтичането му, когато предвиденият от закона юридически факт – решаването на въпроса за отговорността – е настъпил по-рано.

Обстоятелството, че административнонаказателното производство е прекратено поради наличие на данни за престъпление по чл. 345, ал. 2 НК, не променя този извод. Административнонаказателната отговорност за нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е различна от наказателна отговорност за престъпление по чл. 345, ал. 2 НК. Последната има различен предмет, различни материалноправни предпоставки и се реализира по различен процесуален ред. ПАМ е наложена във връзка с конкретното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, поради което действието ѝ следва да бъде съобразено с развитието на производството относно отговорността за това нарушение.

Отделно от изложеното, по делото не е установено по несъмнен начин кое от двете действия е предхождало другото – постановяването на Мотивираната резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство или издаването на ЗППАМ. И двата акта са с дата 12.04.2026 г., поради което само въз основа на посочената календарна дата не може да се направи категоричен извод за тяхната хронологична последователност. Това обстоятелство обаче не променя правния извод относно действието на ПАМ, след като се установи, че към момента на постановяване на настоящото съдебно решение административнонаказателното производство за нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е окончателно прекратено.

И на последно място и с оглед пълнота на съдебния контрол: съдът констатира и материалноправна незаконосъобразност на издадената заповед, която би обосновавала на самостоятелно основание отмяната ѝ, ако не бяха процесуалните причини. Самото наличие на служебно прекратена регистрация не може да бъде достатъчно основание автоматично да се приеме наличие на административно нарушение, без да бъде изследвана и доказана

субективната страна на деянието. При липсата на данни за узнаване на прекратената регистрация и при наличието на поставени регистрационни табели, у водача не е имало обективно възприемаем признак, от който да следва знание за незаконността на регистрационния статус на автомобила. Поради това и насочването на случая към наказателноправната хипотеза на чл. 345, ал. 2 НК само въз основа на установената в информационната система служебно прекратена регистрация не намира достатъчна фактическа опора в доказателствата по делото. Обратното разбиране би довело до недопустимо обективизиране на отговорността – първо, чрез презюмиране на знание у водача за служебната дерегистрация, и второ, чрез извеждане на наказателноправни последици единствено от обективния регистрационен статус на автомобила, без да е установено виновно поведение.

С оглед всичко гореизложено оспорената заповед следва да бъде отменена.

При този изход на правния спор и претендираните от жалбоподателя разноски, същите следва да се присъдят съобразно поискания размер - 511.29 евро.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. М. М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № ГРАМ-2022862/12.04.2026г. с правно основание по чл.171, т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от младши инспектор към РУ Д., ОДМВР Х..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР- Х. да заплати на Й. М. М. направените по делото разноски в размер на 511.29евро.

Решението не подлежи на обжалване.